

Επιμέλεια Γιώργος Χατζηβασίλης

ΤΑ ΜΑΘΑΤΕ ΤΑ ΝΕΑ;

ΓΙΑΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΙΜΑΣΤΕ ΥΠΕΡΗΦΑΝΟΙ ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΜΑΣ

Ο «αυστραλός» Γιώργος Μηλιώτης a.k.a. George Miller κατέκτησε (πάλι) το Χόλιγουντ

Σε άλλη σελίδα ανακοινώνουμε σήμερα τη δημιουργία ενός Ελληνικού Ιστορικού Αρχείου από το Πανεπιστήμιο NNO και την Πολιτειακή Βιβλιοθήκη με κόστος 1,5 εκατομμύριο δολάρια για να καταγράψει την ιστορία του Ελληνισμού στους Αντίποδες, που είναι και η ιστορία της Αυστραλίας, επειδή τα δύο είναι άρρηκτα συνδεδεμένα.

Οι Έλληνες ήρθαμε στην Αυστραλία μετά από την κατοχή και τον εμφύλιο πόλεμο, χωρίς πολλά προσόντα, χωρίς να γνωρίζουμε Αγγλικά και χωρίς να γνωρίζουμε τί μάς περίμενε στην μακρινή αυτή χώρα. Παρόλα αυτά, ο Ελληνισμός διέπρεψε και κέρδισε την εκτίμηση, τον σεβασμό της ευρύτερης κοινωνίας με σκληρή δουλειά και το ελληνικό εμπορικό δαιμόνιο.

Σε μια συνομιλία μας στη 10ετία του '60, ο τότε υπουργός Μετανάστευσης, σερ Μπίλυ Σνέντεν, μου απεκάλυψε ότι οι ελληνικές κυβερνήσεις τότε δεν ήθελαν για ευνόητους λόγους την μετανάστευ-

ση στην Αυστραλία μορφωμένων πολιτών, αλλά μου τόνισε πως οι Έλληνες μετανάστες ήταν οι πιο εργατικοί και πιο νομοταγείς.

Εκείνοι οι Έλληνες δημιούργησαν μεγάλες προσωπικές περιουσίες και πολλά από τα παροικιακά έργα, όμως πολύ μεγαλύτερο επίτευγμά τους είναι τα παιδιά που ανέθρεψαν κάτω από πολύ δύσκολες συνθήκες και τα βοήθησαν να σπουδάσουν και να διαπρέψουν στην αυστραλιανή κοινωνία. Ταπεινοί άνθρωποι της βιοπάλης που θυσιάστηκαν για τα παιδιά τους και γι' αυτό βλέπουμε τη δεύτερη και τρίτη γενιά μας να πρωταγωνιστεί σε όλους τους τομείς όπου ασχολήθηκαν.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα αυτής της μακράς ιστορίας των Ελλήνων στην Αυστραλία που εργάστηκαν σκληρά και βοήθησαν καθοριστικά στην ανάπτυξη και καλή φήμη της δεύτερης πατρίδας τους είναι ο κυθηραϊκής καταγωγής παγκοσμίου φήμης σκηνοθέτης, Τζορτζ Μίλλερ, ή Μηλιώτης. Πατέρας του Μίλλερ ήταν ο Κυθήριος Δημήτρης

Καστρίσιος Μηλιώτης και η μικρασιάτισσα Αντζελα Μπάλσον το γένος Μπαλλογιούλου. Ο πατέρας της Γιάννης Μπάλσον, ήταν πολλά χρόνια ιδιοκτήτης του «Venice Cafe», στη γωνία Hyde Park και William Street στο Σίδνεϊ.

Όπως είναι γνωστό, ο Τζορτζ Μίλλερ, είχε σπουδάσει γιατρός, αλλά τον κέρδισε ο κινηματογράφος και η ιστορία του είναι γνωστή.

Όμως, ο Τζορτζ Μίλλερ, δεν είναι μοναδική περίπτωση επιτυχημένου παιδιού μετανάστη, γιατί υπάρχουν χιλιάδες επιστήμονες, επιχειρηματίες και επαγγελματίες με ελληνικά ονόματα ή και αγγλοποιημένα που μάς κάνουν υπερήφανους. Δικαστές, μεγαλογιατροί, ακαδημαϊκοί, καλλιτέχνες και μεγαλοεπιχειρηματίες ελληνικής καταγωγής επιβεβαιώνουν τού λόγου μου το αληθές.

Αλλά δεν πρέπει να ξεχνάμε τους ήρωες γονείς τους που έκαναν πραγματικότητα το μεγάλο όνειρό τους.

Τα τραγούδια

της Διώνης Βερτζάγια

Ενα τέτοιο παιδί και μάλιστα τρίτης γενιάς είναι η Διώνη Βερτζάγια, κόρη των γνωστών και αγαπητών μας, Κώστα και Λιάνας Βερτζάγια, που αφιέρωσε τη ζωή της στο τραγούδι με πολύχρονη διαμονή στην Αθήνα και τώρα συνεχίζει την καλλιτεχνική καριέρα της στην Αυστραλία. Μαθαίνω, λοιπόν, ότι η Διώνη έγραψε πρόσφατα δύο τραγούδια που μπορείτε ν' ακούσετε στο διαδίκτυο.

Το πρώτο, «Flirting with Reality» αφορά στην κρίση που ζουν οι Έλληνες και το δεύτερο, «Shades of Melancholy», αφορά στην παγκόσμια οικονομική κρίση και το Κεφάλαιο που διευθύνει τη ζωή μας.

Τα τραγούδια μπορείτε ν' ακούσετε στο διαδίκτυο, στην ιστοσελίδα της www.dionimusic.com, ή στην www.chicvinylrecords.com και καλή ακρόαση!

Στη Διώνη θα ευχθούμε καλή επιτυχία στη δουλειά της και υπενθυμίζω ότι μπορείτε να την ακούσετε στη συναυλία με τον Δημήτρη Μπάση, στο The Grand Roxy, το Σάββατο 17 Απριλίου και ώρα 6.30 μ.μ.

Οι Έλληνες τού Μακάρθα

Η βραδιά ελληνικής ταβέρνας των Ελλήνων τού Μακάρθα στο Glen Alpine Community Hall, είχε όλα τα συστατικά της επιτυχημένης συνταγής τού Ελληνισμού που έβαλε τα θεμέλια της παροικίας που ξέρουμε σήμερα, με κυριότερο συστατικό τη σκληρή δουλειά. Όλο το συμβούλιο δούλεψε για να εξυπηρετήσει τους προσκεκλημένους του, από την κουζίνα μέχρι την ψυχαγωγία και

δεύτερο σπουδαίο συστατικό ήταν η παρουσία ολόκληρης της οικογένειας, τού παππού και της γιαγιάς με τα παιδιά και εγγονάκια τους.

Πιστεύω πως η μορφή των οργανώσεών μας άλλαξε και ασφαλώς όχι προς το καλύτερο, όταν εγκαταλείψαμε τα οικογενειακά γλέντια με προσωπική εργασία για να μεταφερθούμε στα ψηλά σαλόνια. Σταματήσαμε τις εκδρομές συν γυναιξί και τέκνοις και τελικά τα παιδιά και εγγόνια μας απομακρύνθηκαν από την αγκαλιά της παροικίας.

Δεν λέω να μην έχουμε κοσμικές δεξιότητες που κι' αυτές είναι αναγκαίες στην εποχή μας, αλλά δεν πρέπει ν' αφήνουμε πίσω τα παιδιά και εγγόνια. Οι Έλληνες τού Μακάρθα θα προκόψουν αν συνεχίσουν όπως άρχισαν με τη συμμετοχή ολόκληρης της οικογένειας, όπως έκαναν οι μπροστάρηδες στις δεκαετίες τού '50, τού '60 και '70 για να βάλουν τα θεμέλια της παροικίας μας.

Και ίσως να μην χάθηκε η τελευταία ευκαιρία για τις ετοιμοθάνατες οργανώσεις μας αν μπορούσαν να ελκύσουν τις οικογένειες ολόκληρες με ειδικές εκδηλώσεις όπου τα παιδιά και εγγόνια δεν

θα θεωρούνται... μπελάς!

Η μάχη για την έδρα Μπάρτον

Η υπαρκτός των Εργατικών στη Βουλή της ΝΝΟ, Λίντα Μπέρνι, φιλοδοξεί να είναι η πρώτη Αυτόχθων βουλευτής στην ομοσπονδιακή Βουλή και έλαβε το χρίσμα να είναι υποψήφια τού Εργατικού Κόμματος για την έδρα Μπάρτον, όπου εκλέγεται ο Νικόλας Βαρβαρής. Η «εισπύδηση», για να χρησιμοποιήσω θρησκευτικό όρο, της κας Μπέρνι στην έδρα Μπάρτον, εκτός από τον συναισθηματισμό οφείλεται και στο γεγονός ότι θα απολαμβάνει πλειοψηφία σχεδόν 6% στην εκλογική αναμέτρηση με τον κ. Βαρβαρή.

Πάντως, ακούγεται και το αναμεταδίδω με κάθε επιφύλαξη, πως ο κ. Βαρβαρής είναι δυσαρεστημένος με την μεταχείρισή του από την ηγεσία τού Κόμματός του και ίσως να μην είναι υποψήφιος. Εγώ θα πω ότι ο κ. Βαρβαρής δεν έχει ανάγκη το Κόμμα, όπως το απέδειξε πριν τρία χρόνια, αλλά οι Λίμπεραλ έχουν ανάγκη τον κ. Βαρβαρή για να «σώσουν» την Μπάρτον από την Εργατική επέλαση...

Προσφυγικά

Εγραψε ο Περικλής Κοροβέσης:

Το περίφημο προσφυγικό πρόβλημα δεν είναι μια πορεία προς ένα μέλλον, άσχετα αν αυτό το μέλλον είναι μισαλλοδοξία και φασισμός; Και αυτό είναι σίγουρα κάτι που οι ίδιοι δεν έχουν διαλέξει. Αλλά η πορεία είναι το παν. Ακίνητος πεθαίνεις. Αυτό είναι βέβαιο. Περπατώντας μπορεί να βρεις και κάποια άκρη. Πάντα και παντού υπάρχουν άνθρωποι. Και αυτούς πρέπει να ψάχνουμε.

Είδα έναν Αφρικανό ρακοσυλλέκτη να ψάχνει στα σκουπίδια και να τραγουδάει και να χορεύει. Τον ρώτησα πού βρίσκει αυτό το κέφι. Και μου έδωσε μια απάντηση και με άφησε σύζυλο. «Είμαι ο μόνος ζωντανός από την οικογένειά μου. Και όσο είμαι εγώ ζωντανός και χαρούμενος, υπάρχουν και αυτοί δίπλα μου και τραγουδούν και χορεύουν μαζί μου».

Τον ρώτησα αν χρειάζεται κάποια βοήθεια. Και η αντίδρασή του ήταν σκληρή: «Εσείς οι λευκοί σκοτώσατε την οικογένειά μου. Από σας θέλω να μην μπαίνετε στη ζωή μου. Φύγετε, κύριε, και αφήστε με να κάνω τη δουλειά μου». Πήρα το μάθημά μου και έφυγα με χίλιες δυο σκέψεις στο μυαλό μου.

Αν η πάλαι ποτέ ναζιστική Αυστρία είναι Ευρώπη, τότε τι δουλειά έχω εγώ σε αυτήν την «πολιτισμένη γηραιά ήπειρο»; Αν η Χρυσή Αυγή είναι η Ελλάδα, τι δουλειά έχω εγώ με τους μαχαιροβγάλτες; Δρόμος λοιπόν και πάλι δρόμος, που γκρεμίζει τους φράχτες. Τίποτα άλλο. Και έτσι είμαστε καλά.